

Ja estem morts, amor

Xavier Aliaga

Narratives

© Ernest Estornell

Xavier Aliaga

Periodista i escriptor. Nascut a Madrid el 1970 i criat a Xàtiva. Ha col·laborat en diverses etapes en el diari *El País* i en el suplement cultural *Quadern*. Ha fet guions de televisió, comunicació cultural i ha participat en tertúlies de ràdio i televisió. Actualment forma part del planter d'*El Temps de les Arts*. Fins ara ha publicat sis novel·les: *Si no ho dic, rebente*; *Els neons de Sodoma* (Premi Andròmina), *Vides desafinades* (Premi Joanot Martorell i Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians); *El meu nom no és Irina* (Premi Samaruc i Premi de la Crítica); *Dos metres quadrats de sang jove*; i *Les quatre vides de l'oncle Antoine* (Angle Editorial 2017; Premi Ciutat de Tarragona de novel·la Pin i Soler i Premi de la Crítica).

«Em diuen Anaïs, el nom recargolat i afrancesat que em van posar perquè la mare adorava l'escriptora que el va fer famós. I a mi ja m'estava bé. Em diuen Anaïs i vaig morir quan tenia setze anys. Em diuen Anaïs i és perquè estic morta que us podré contar la nostra història. Perquè morir és l'única manera de saber-ho tot.»

L'Anaïs va morir quan tenia setze anys i té una història per explicar. La dels seus pares, Tristany i Minerva, de com es coneixen, s'enamoren i comencen una vida plegats. Una història de passió, compromís, ascensos professionals, rutines, traïcions i malentesos que podria ser com qualsevol altra. Si no fos perquè els pares s'hauran d'enfrontar a la pitjor de les pèrdues. I hauran de continuar vivint i decidir si encara es podran reconstruir com a parella.

Xavier Aliaga ha escrit una novel·la íntima i colpidora, narrada per la veu emotiva, incisiva i minuciosa d'Anaïs, que ens condueix magistralment fins a un final sorprenent en què els lectors també hauran de plantejar-se què som capaços de fer per no trencar-nos.

Ja estem morts, amor

Narratives
135

Ja estem morts, amor

Xavier Aliaga

© 2021 Xavier Aliaga

© Polly Green, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició

Angle Editorial

c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona

T. 93 363 08 23

www.angleeditorial.com

angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: setembre de 2021

ISBN: 978-84-18197-97-0

Producció de l'ePub: booqlab

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui
electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Taula

Vida / PRIMERA PART

Intro
Òrfena
Amor
Solitud
Matrimoni
Regal
German(e)s
German(e)s #2
Llibreta
Diari
Fragment
Reconstrucció
Hipòxia
Fragment #2

Crash / SEGONA PART

Feridura
Consciència
Tracte
Culpa
Ansietat
Reset
Sobreviure
Oferta
Retorn
Pell
Trellall
Telefonada
President
Confiança
Rutina

Abisme / TERCERA PART

Revelació
Espiral
Caiguda
Espiral #2
Secrets
Partícules
Fragilitat
Minimització
Notícia
Encontre
Ocultació
Epifania
Epifania #2

Extinció / QUARTA PART

Filla
Bogeria
Comiat
Comiat #2
Final

Desconstrucció

Post scriptum agraït

A la memòria de Raquel Aliaga

Qué callada la casa, sin ti, qué madre la casa, qué útero sombrío recordándote. Tu ausencia queda dibujada en un orden que es un desorden, y el flash de otros veranos fija en las paredes tu brevísima biografía de osos, playas, disfraces, madres y desayunos.

FRANCISCO UMBRAL, *Mortal y rosa*

Ara sé com traça el dolor rudes pàgines cuneïformes a les galtes

ANNA AKHMÀTOVA, *Epíleg*

PRIMERA PART

VIDA

*diferenciar el dolor
de tot allò que no ho és*

WISLAWA SZYMBORSKA, «Instant»

Está cabrón ser yo, está cabrón ser yo (brr)

Vivo, vivo, vivo, vivo, 'ta cabrón ser yo

BAD BUNNY, «Está cabrón ser yo»

Intro

Em diuen Anaïs, el nom recaragolat i afrancesat que em van posar perquè la mare adorava l'escriptora que el va fer cèlebre. I a mi ja m'estava bé. Em diuen Anaïs i vaig morir quan tenia setze anys. Em diuen Anaïs i és perquè estic morta que us podré contar la nostra història.

Perquè morir és l'única manera de saber-ho tot.

Òrfena

Encara era una nena de preescolar quan Minerva, ma mare, va percebre, a través de les despreocupades converses infantils dels companys de col·legi, que la seua disfunció existencial quedava ressaltada en ser contemplada a través dels ulls de les altres criatures, les quals no veien la necessitat de reproduir els jocs de simulació compassiva dels adults. De fills i filles únics, n'hi havia molts i moltes, era un estat vital que no despertava estranyesa ni generava tractaments singularitzats. L'orfandat absoluta, tanmateix, era un estigma, com acaben sent-ho totes les rareses. No tens mare? No. I pare? Tampoc. Per què? Moriren en un accident. De cotxe? No, caigueren d'una muntanya. Ah... Per això estàs trista? De vegades, sí. Però no sempre estic trista. Sí, no sempre. I amb qui vius? Amb la tia Berta, la germana gran de ma mare. I la tia és ara la teua mamà? Ella diu que no, que només és ma tia. Ah... Jo tinc un papà molt alt que treballa de metge i una mamà molt guapa que té una botiga de roba per a majors i els diumenges anem d'excursió amb el meu germanet, que és un bebè... Sí, quina sort. Continuem jugant?

Si no podia desviar les converses s'allunyava, buscava un racó, obria la llibreta de fer dibuixos i l'omplia de composicions d'arbres, flors, astres, muntanyes i animals. No dibuixava mai pares i mares. Ni germanets. Ni avis, perquè els avis tampoc no hi eren, sols els havia vist en fotografies. Quan la mestra demanava que dibuixaren les famílies sempre podia fer un autoretrat agafada de la maneta de Berta, la tieta divorciada, una empresària que no havia tingut fills amb el primer i únic marit. Ella s'havia fet càrrec de la custòdia de la filla de la germana, morta en un ridícul accident.